

Γαλιλαίος.

συμπέρασμα ότι ο Νούκιος ἦτον ὁ κύριος ἐκδότης ταύτης τῆς κατὰ τὸ 1577 ἔτος, ἢτοι τῆς 32 ἔτη μετὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ γενομένης ἐκδόσεως. Μόνη παραλλαγή ἀπὸ τῆς πρώτης θεωρεῖται εἰς ταύτην ὅτι εἰς τὴν ἐκθεσιν τῶν πασχαλίων ὀνομάζεται ὡς πονητῆς αὐτῶν ὁ Λογαράς καὶ ὄχι πλέον ὁ Βάλερς, διότι ταῦτα ἦτον ἀνάγκη νὰ ἀρχίζωσιν ἀπὸ τὸ 1577 ἔτος, καὶ νὰ ἐπεκταθῶσι καὶ ἐπ' ὀλίγα περισσότερα ἔτη.

Ἡλπίζα νὰ ἀναφέρῃ τι περὶ τῶν ἀρχαίων τούτων ἐκδόσεων τοῦ Τυπικοῦ ἐν τῷ περὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων τῶν Ἑλλήνων συντάγματι (de libris ecclesiasticis Graecorum) Λέων ὁ Ἀλλάτιος· ἀλλ' αὐτὸς ἀρκεσθεῖς μόνον εἰς τὴν ἐκθεσιν τῶν ἐν αὐτοῖς περιεχομένων, καὶ τὴν χρῆσιν αὐτῶν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, καὶ εἰς τὴν μνημόνευσιν τυχόν κατὰ πάρεργον εἴ τι χειρόγραφον αὐτῶν ἐφέρετο ἐν Βιβλιοθήκῃς τῆς Ἰταλίας περὶ τῶν τυπωμένων οὐδένα ποιεῖται λόγον· βλέπω μόνον ὅτι ὁ Φαβρίκιος, ὅστις εἰς τὴν Ἑλληνικὴν αὐτοῦ βιβλιοθήκην συνεξέδωκε τὸ σύνταγμα (ἐν τέλ. τοῦ V Βιβλίου τῆς παλ. ἐκδόσεως) φέρει, ἐνθ' ὃ λόγος περὶ Τυπικοῦ, ἐν σημειώσει (α) ὅτι τὸ τυπικὸν ἐπιδιορθωθὲν ὑπὸ Ἰωάνναφ Ἱερομονάχου περὶ τὸ 1584, πολὺ λάκεις εἶδε τὸ ῥῶς παρ' Ἀντωνίῳ Πινέλλῳ 1603, 1615, 1643· ὥστε μετὰ τὴν τοῦ Λογαρά μετατύπωσιν ἀκολουθεῖ αὕτη ἢ ὑπὸ Φαβρίκιου σημειω-

μένη τοῦ Ἰωάνναφ, ἥτις ἔγινε ἐπτὰ ἔτη μετ' ἐκείνην.

Δὲν ἔχω τὸ σύγγραμμά τοῦ Μαιταίρου *annales typographici*, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἠξέωρω ποίας καὶ ἐκεῖνος καταλέγει ἐκδόσεις τοῦ Τυπικοῦ· ἠξέωρω μόνον ὅτι ὁ ὑμέτερος Κ. Παπαδόπουλος Βρετὸς ἴσως λαβὼν ἐκ τοῦ Μαιταίρου ἀναφέρει ἐν τῷ Καταλόγῳ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων τὰς παρὰ Πινέλλῳ μετέπειτα γενομένας καθ' ὅλον τὸ πρῶτον ἡμισυ τῆς 17'. ἐκτονταετηρίδος, ὅσας τε μνημονεύει εἰς τὴν ἀνωτέρω σημείωσιν ὁ Φαβρίκιος, καὶ ἐπὶ ταύταις δύο προσέτι, τὴν τοῦ 1605 καὶ τὴν τοῦ 1615 ἔτους. Πολλὰ πιθανόν οὐδ' ὁ Μαιταῖρος ἀρχαιοτέρων ἄλλων νὰ κάμνη λόγον, αἱ ὁποῖαι ἐξ αὐτοῦ ἔπρεπε νὰ κατελέγοντο καὶ ἐν τῷ ῥηθέντι καταλόγῳ.

Ἐκ Κερκύρας, 23 Νοεμβρίου 1857.

Χ. ΦΙΑΝΤΑΣ.

ΓΑΛΙΛΑΙΟΣ.

—ooo—

Τοῦ μεγάλου τούτου ἀστρονόμου τὴν βιογραφίαν καὶ τὸ ὁμοίωμα ἐδημοσίευσεν ἡ *Πανδώρα* πρὸ 23 περίπου ἔτων (τόμ. Β' σελ. 813). Περισσότερον λοιπὸν κρίνουσα νὰ ἐπαναλάβῃ αὐτὴν ἀρκεῖται νὰ παραθέσῃ

μόνον νέαν αὐτοῦ εἰκόνα μελίζονα τῆς πρώτης, μάλ-
λον ὁμοιάζουσαν τῇ πρωτοτύπῳ καὶ πολὺ τεχνι-
κώτερον ἐξεργασμένην ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου Κ. Σκια-
δοπούλου.

Η ΣΥΚΟΦΑΝΤΙΑ.

(Ἰδι φυλλάδ. 184, σελ. 373. Τίλος.)

—000—

Καταπεισθεῖσα λοιπὸν ἡ ὑπηρετίς ὑπὸ τοῦ Δη-
μητρίου ὅπως κλέψῃ τὸν σταυρὸν, ἐπλησίασε σιγα-
λὰ εἰς τὴν κλίνην τῆς Ἑλένης ἐνῶ ἐκοιμάτο ὄνει-
ρευομένη ἴσως τὴν ἐπάνοδον τοῦ ἀγαπητοῦ της, καὶ
κόψασα τὴν μαύρην ταινίαν ἀφ' ἧς ἐκρέματο ὁ σταυ-
ρὸς ἀφάρπασεν αὐτόν. Ὀλιγωτέρα βεβελίως θὰ ἦτον
ἡ σκληρότης αὐτῆς ἐὰν ἐνέπηγε μάχαιραν εἰς τὴν
καρδίαν τῆς Ἑλένης, διότι ἀνέκφραστος ὑπῆρξεν ἡ
ἀπελπισίς της ὅτε, ἐξυπνήσασα τὸ πρῶτ', δὲν εὔρε
τὸν σταυρὸν ἐν' ἀσπασθῇ αὐτόν κατὰ τὴν συνήθειάν
της. Καί τοι ἐνθυμουμένη καλῶς ὅτι τὴν προτε-
ραίαν ὅτε ἐπλαγίασε ἠσπάσθη αὐτόν, καὶ ὅτι τὸν ἔ-
θλιβεν ἐπὶ τοῦ στήθους της, τὸν ἀνεζήτησεν ὁμοίως
μετ' ἐπιμελείας εἰς πάσας τὰς γωνίας τῆς οἰκίας·
ἀλλὰ πούποτε δὲν εὑρέθη. Καὶ ἐπείσθη μὲν ὅτι ἐ-
κλάπη, δὲν ὑπωπτεύθη ὁμοίως ποτὲ οὔτε αὐτὴ οὔτε
ἡ μήτηρ της τὴν ὑπηρετίδα, ἀνέκαθεν φανεῖσαν πι-
στην, ἡ καὶ τὸν Δημήτριον περὶ οὗ πρὸ πολλοῦ δὲν
ἐγίνετο λόγος. Κατήντησεν λοιπὸν νὰ πιστεύσωσιν
ἡ ὅτι ἡ νέα ἔχασε τὸν σταυρὸν ἐκτὸς τῆς οἰκίας,
ἡ ὅτι διὰ τῆς ὥς ἐκ θαύματος ἐξερνήσεως, αὐτοῦ
οἰωνίζετο μεγίστη συμφορὰ συμβῆτα εἰς τὸν Γεώρ-
γιον. Ἡ τελευταία αὕτη ιδέα τοσοῦτον ἐκυρίευσεν
τὴν Ἑλένην, ὥστε ἡ φυσικὴ αὐτῆς μελαγχολία, συν-
τελούσης καὶ τῆς μοναξίας ἐν ἡ ἔξων, μετετρέπη
ταχέως εἰς θλίψιν βελβαῖαν. Καὶ τὴν μὲν ἡμέραν ἔ-
κλαiven ἀδιακόπως, τὴν δὲ νύκτα δὲν ἐκοιματοῦ-
ντο βραβεῖαν τὴν κεφαλὴν, καὶ τὴν καρδίαν κατα-
πιεζομένην ὑπὸ τῆς λύπης. Τὸ ὥραϊον πρόσωπόν της
ἦτον ὠχρὸν, οἱ ὀφθαλμοὶ της σθεστοί, καὶ ὅλη αὐ-
τὴ κάτισχυος. Ταῦτα πάντα ἦσαν τεκμήρια ὅτι πά-
θος δεινὸν κατέτρωγεν αὐτήν.

Ὁ Δημήτριος δὲν εἶχε προῖδῃ ὅτι τὰ ἀποτε-
λέσματα τῆς πράξεώς του θ' ἀπέβαινον τότε ὀλέ-
θρια· διότι ἦτον ἐκ τῶν εὐτυχῶν ἐκείνων ἀνθρώπων
οἵτινες δὲν πιστεύουσι τὰ κατήματα τῶν δυστυ-
χῶν. Καὶ ὅτε ἔλαβε τὸν σταυρὸν ἔσπευσε νὰ δείξῃ
αὐτόν μετὰ κομπασμοῦ πρὸς τοὺς φίλους του, οἵτινες
ἐγνώριζον καὶ αὐτόν καὶ τὴν μαύρην ταινίαν του
καὶ τὴν ὠραίαν νέαν ἥτις τὸν ἔραρεν· ἀλλὰ μετ' ὀ-
λίγον ἐλησμόνησε πάντα ταῦτα παραδοθεὶς ἴσως
εἰς νέας κλίσεις, ἡ καὶ καταχόμενος ὑπὸ φροντίδων
περὶ τῶν δημοτίων. Ἡ πολιτεία, θέλουσα νὰ σταί-
λῃ πρέσβυν πρὸς τὸν Πάπαν, ἐξελέξατο αὐτόν, ὅς-
τις δεχθεὶς μετὰ χαρᾶς ἀνεχώρησεν ἀκολουθίαν ἑ-
χῶν πολυάριθμον καὶ λαμπράν.

Δὲν εἶχον τότε συμπληρωθῇ οὔτε τέσσαρα ἔτη

ἀφ' οὗ ἀνεχώρησεν ὁ Γεώργιος. Ἀλλὰ βλέπων ὅτι
ἡ τύχη ἐβράδυνε νὰ φανῇ εὖνους πρὸς αὐτόν, καὶ
μὴ προσδοκῶν πλέον τοιαύτην εὖνοιαν, αἰσθανόμε-
νος ἄλλως τε πολλὴν ἀνυπομονησίαν νὰ ἴδῃ τὴν
φιλάτην τῆς καρδίας του, καὶ μαθὼν ἐκ τῆς πεί-
ρας νὰ κρίνῃ ὀρθώτερα, ἀπεχειρέτισε τὰ ὄνειροπο-
λήματα, καὶ ἐπανήρχετο εἰς τὴν πατρίδα του ἵνα
ζήσῃ μετὰ τῆς Ἑλένης πτωχὸς μὲν τὸ βαλάντιον
πλούσιος δὲ τὴν καρδίαν. Ὅτε ἀπεβιβάσθη εἰς τὴν
Ἰταλίαν πεσὼν κατησπάσθη τὸ ἔδαφος αὐτῆς, καὶ
ἡ καρδία του ἐπαλλεν ὅτε διήρχετο ἔφιππος τοὺς
τόπους τοὺς ὁποίους ἐγνώριζεν. Ὅτε μάλιστα εἶδε τοὺς
ἀγρούς ὅπου ἔζητε τὰ πρῶτα ἔτη τοῦ βίου του, ὅτε
εἶδε τοὺς πύργους καὶ τὰ τείχη, μετὰ ταῦτα τὰς
οἰκίας καὶ μετὰ τούτων τὴν τῆς μνηστῆς του,
παρ' ὀλίγον ἔπιπτεν ἄπνους, τοσοῦτω μεγίστη ὑ-
πῆρξεν ἡ χαρὰ του. Φθὰς εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας
τῆς νέας ἐπέβησεν, ἀνέβη τὴν κλίμακα καὶ εἰσελθὼν
εἰς τὸ δωμάτιον εὔρε τὴν τε μητέρα καὶ τὴν κόρην.
Αὕτη δὲ ἀφῆκε φωνὴν ἐκπλήξεως· καὶ ἐνῶ ἡ πρώτη
ἔλεγε· « Σὺ εἶσαι; σὺ τὸν ὁποῖον ἐνομίζαμεν ἀπο-
θαμμένον; καὶ διατί ἦλθες οὕτω; . . . ἡ νέα ἐλει-
ποθύμησεν. »

Ἀμέσως καὶ μήτηρ καὶ Γεώργιος ἔδραμον πρὸς
αὐτήν καὶ ἐπροσπάθησαν νὰ τὴν ζωογονήσωσι. Καὶ
ὅταν ἡ Ἑλένη σπληνῇ, ἐνηγκαλίσθη τὸν Γεώργιον
καὶ ὠλοφύρατο. Κλαίων δὲ καὶ αὐτὸς ἔλεγε· « Δὲν
ἐπιστρέφω πλούσιος καὶ πολὺς ὅπως σὲ εἶχα ὑπα-
σχέθῃ, ἀλλὰ πτωχὸς καὶ ἄγνωστος. » Καὶ ἀτενί-
ζων τὴν νέαν μόλις τὴν ἀνεγνώριζε, τοσοῦτον εἶχεν
ἀλλοιωθῇ. Ἐπειδὴ δὲ ἐξηκολούθει ἔχων προσηλω-
μένα τὰ βλέμματα ἐπ' αὐτῆς, παρετήρησεν ὅτι ὁ
σταυρὸς δὲν ὑπῆρχε. Δείξας τότε τὸ μανδύλιον,
φέρον στήγματα τοῦ αἵματός του, ἠρώτησε ποῦ εἴ-
ναι ὁ σταυρὸς· ἡ δὲ Ἑλένη καὶ ἡ μήτηρ της διηγήθη-
σαν τὴν ἀνεξήγητον ἐκείνην ἱστορίαν, προσθέσασαι
ὅτι ἐθεώρησαν ἑκτοτε τὴν ἀνάληψιν τοῦ σταυροῦ
ὡς οἰωνὸν τοῦ θανάτου του, καὶ διὰ τοῦτο ἡ τα-
λαλίπωρος Ἑλένη ἐφθασεν εἰς τὸ χαῖλος τοῦ τάφου.
« Φθάνει μόνον, ἀπεκρίθη ὁ νέος, νὰ μὴν ἐφθασα
ἀργά! » Ἡ μήτηρ ἤρχισε νὰ ἀνησυχῇ διὰ τὴν τα-
ραχὴν τὴν ὁποίαν ἠσθάνθη ἡ κόρη της ἐνεκα τῆς
αἰριδιότητος ἐπιστροφῆς τοῦ Γεωργίου, ἀλλ' αὕτη ἐβε-
βαίωσεν ὅτι ἐξ ἐναντίας θὰ ἀναλάβῃ τὴν ὑγίαν καὶ
τὴν ζωηρότητά της. Τοιαύτης λαβῶν διαβεβαιώ-
σεις ὁ Γεώργιος μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν του.

Περὶ τὸν νὰ εἴπω μετὰ πόσης χαρᾶς ὑπεδέχθη
αὐτόν ὁ πιστὸς ὑπηρετὴς του, οὔτε δύναμι νὰ περι-
γράψω τὰς διαφόρους ἐρωτήσεις τοῦ ἀγαθοῦ γέρον-
τος καὶ τὰς ἀπαντήσεις τοῦ νέου. Ἀρκεῖ νὰ σὰς εἴπω
ὅτι μεταβαίνων ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην ὑπόθεσιν, ἡ
μᾶλλον στρεφόμενος περὶ πάσας τὰς ὑποθέσεις
ἵνα φθάσῃ εἰς τὴν τῆς Ἑλένης, ἐρανέρωσεν ἐπὶ τέ-
λους αὐτῷ ὅτι ἔμαθεν ἀπὸ τὴν ὑπηρετίδα. Εἶπε,
παραδείγματος χάριν, πῶς ὁ Δημήτριος ἐζήτησε τὴν
νέαν καὶ πῶς ἡ αἵτησίς του ἀπερρίφθη· ἀλλ' ἐπρόσ-
θεσε καὶ τοῦτο ὅτι, κατὰ τὴν ιδέαν τῆς ὑπηρετίδος,
τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτον ὅλως διόλου διαλελυμένον, καὶ